

STICHTING GENOOTSCHAP ENGELANDVAARDERS

BESCHERMHEER ZIJNE KONINKLIJKE HOOGHEID PRINS BERNHARD DER NEDERLANDEN

SPECIALDRUKKERIJ

"GIJ ZIJT DE SCHAKEL TUSSEN HEN, DIE THUIS BLEVEN, EN MIJ"
KONINGIN WILHELMINA

Verschijnt ieder kwartaal

oktober 1983

"DE SCHAKEL"

(Kwartaaluitgave van de Stichting Genootschap Engelandvaarders)

oktober 1983
5e jaargang, no. 19

Ere-voorzitter

H.P. Linthorst Homan Groteweg 123 8191 JV Wapenveld 05206 - 7 87 48

Voorzitter

F. Th. Dijckmeester Magnoliaaan 7 7313 EV Apeldoorn 055 - 55 32 67

Secretaris

H.I. Borel Rinkes Hanedoesstraat 57 2597 XD Den Haag 070 - 24 04 47

Penningmeester

Fred M. Beukers Vredenhofweg 56 3062 ES Rotterdam 010 - 52 79 29

Sociale aangelegenheden

S.G. Timmers Verhoeven Zeildijk 31 4561 SH Hulst (Z.Vl.) 01140 - 1 34 93

b.g.g.

Mevr. den Hamer-Viehoff 070 - 55 89 28
of 01184 - 1 03 55

Redactie

G.A. den Ouden Slangenburger 65 3328 DP Dordrecht 078 - 17 03 98

Adreswijzigingen of correcties gaarne aan :

E.H. Doerleben Fl. Grijpstraat 5 2596 XD Den Haag 070 - 24 79 61

St. Gen. E.

Giro : 359500

Bank : 54 55 46 826

ABN-Rotterdam

Het volgende nummer verschijnt in de maand december 1983/januari 1984

Gaarne de hiervoor bestemde copy inzenden vóór 1 december 1983

Vrijdag 16 september was weer een gewichtige dag voor ons Genootschap. In de Marinierskazerne aan het Toepad in Rotterdam werd onze jaarlijkse Reünie gehouden.

Het was een wat winderige typisch herfstachtige dag en uw rapporteur stond dan ook bij het Centraal Station in Rotterdam, vanwaar verder transport zou plaatsvinden, uit zijn jasje te waaien.

Bij binnenkomst in de Kazerne werden alle auto's gecontroleerd en doorverwezen naar ruime parkeergelegenheden. Zoals gebruikelijk bij de Kon. Marine, werden onze leden vriendelijk, ja bijna hoffelijk ontvangen en je vraagt je dan wel eens af: wat zouden deze Mariniers nu van zo'n stel ouwe krakkers denken en zouden ze wel beseffen welk een eer wij Engelandvaardersclub deze militaire instelling aandoen door bij hen te gast te willen zijn (hmm!).

Maar gelukkig, Mariniers staan voor niets en ook wij hebben aan den lijve kunnen ontdekken dat de Kon. Marine en deze Mariniers in het bijzonder, uitzonderlijke gastheren zijn en wij zijn als Organisatie dan ook bijzonder veel dank verschuldigd aan het gehele personeel van hoog tot laag.

Bij het binnenkomen was voor uitstekende garderobe en toiletgelegenheid gezorgd en in de zaal stond de koffie (bijzonder goed) en de cake (uitstekend) reeds voor ons klaar. En op een tweede bakje en plakje werd echt niet gekeken. Al kauwend en koutend werd opnieuw of voor het eerst kennis gemaakt met vrienden in ons Genootschap. De afhandeling van identiteitsplaatjes en de uitgifte van consumptie-bonnen verliep, dankzij de medewerking van onze elk jaar weer zich opofferende dames, bijzonder vlot. Onze beschermheer "De Prins" kwam iets verlaat binnen en de op een balkon geposteerde groep Tamboers en Pijpers gaven hem een hartelijk welkom. Dit getrommel en gepijp zal wel een naam hebben, maar zo goed is uw rapporteur nu ook weer niet ingevoerd in Marine-tradities dat hij dit precies weet. Zo werd er b.v. tijdens het borrelen het signaal "Officieren aan Tafel" gegeven (dit móést ik onthouden) en ik heb me toen afgevraagd wie er dan wel of niet aan tafel mochten. Staat U mij dit grapje toe, want echt, uw rapporteur vond het prachtig. Te plm. 12.00 uur vond de plechtige uitreiking plaats van het Verzetshedenkingskruis door Prins Bernhard. Een deel van het bestuur, enige leden van het Genootschap en enige dames werden onderscheiden, waarbij een aantal Posthuum.

Na de uitreiking speelden de Tamboers en Pijpers het Wilhelmus. Ik vond het prachtig en mijn keel zat bijna dicht van ontroering, maar mijn voorkeur gaat toch uit naar het simpele zingen van het eerste couplet en dit was door de toonhoogte en de ijheid van het pijpers-geluid praktisch niet mogelijk. Eigenlijk een beetje jammer, want uw rapporteur had tevoren al heel wat zakdoeken gebruiks-gereed gezien. En laten we eerlijk zijn, een beetje sentimenteel zijn of worden mag zo langzamerhand op onze leeftijd.

De Prins hield na afloop van de uitreiking nog een kort speech-je waarbij hij benadrukte dat hij graag zou zien dat "alle" Engelandvaarders deze onderscheiding gingen dragen (en dus aanvragen), want zo zei de Prins, Engelandvaarders hebben er man voor man en vrouw voor vrouw, gewoon recht op.

Het borrelen was zeer geanimeerd, dat wil zeggen dat de plm. 250 aanwezigen (ook de Prins) zich ongedwongen onder elkaar verspreidden en er weer menige oude herinnering werd opgehaald.

En toen klonk het signaal "Officieren aan tafel".

In een grote zaal waren lange tafels keurig gedekt en werd door een regiment hofmeesters en hofmeesteressen in snel tempo een nasi-maaltijd voorgezet, zoals dat alleen maar kan bij de Kon. Marine. Tijdens de maaltijd hield de Voorzitter Dijkmeester zijn tafelrede en

De uitreiking van verzetshedenkingskruizen.

Z.K.H. de Prins, Adjudant Halsema, Nina Wingenden-Baumgarten

"doorgeven . . ."

Het Wilhelmus van de Tamboers en Pijpers.

Links enkele gedecoreerden.

De nasi zou best smaken.

v.r.n.l. Z.K.H. de Prins; Rudy A. Blatt (USA); G. den Ouden; P. de Jong (Canada); W. Arendsen de Wolff.

v.r.n.l. Kolonel van Breukelen, CDT van Ghentkazerne; F.Th. Dijkmeester, onze voorzitter; Z.K.H. de Prins.

(Foto's 3 en 4 - Fotostudio 2000 BV)

Tijdens de taptoe.

"Old soldiers never die, they just fade away".

hij begon met de Prins te bedanken voor zijn aanwezigheid en het willen uitreiken van de onderscheidingen. Hij sprak de hoop uit dat de Prins nog vele jaren in ons midden zal kunnen zijn, wetende dat de Prins in ons gezelschap graag aanwezig is. Hij verzocht de Prins onze respectvolle groeten te willen overbrengen aan zijn vrouw. Voorzitter bedankte vervolgens de Commandant, de Kolonel der Mariniers van Breukelen voor zijn aanwezigheid en de moeite die hij en zijn gehele Staf hadden willen doen om ons zo voortreffelijk te ontvangen.

Vervolgens heette de Voorzitter welkom :

- Alle aanwezigen, waarvan er velen van ver zijn gekomen.
- Afgevaardigden van onze Belgische collega's Engelandvaarders, die hij tevens feliciteerde met het feit dat de Koning der Belgen (pas kortelings) het Beschermheerschap over deze Organisatie had aanvaard.
- Afgevaardigden van de Stichting '40 - '45.
- Afgevaardigden van de Buitengewone Pensioenraad.
- Afgevaardigden van de Verenigingen van Draggers van de Bronzen Leeuw en het Bronzen Kruis.
- Een bijzonder welkom was er voor de Heer Roossien, tijdens de oorlog kapitein van een coaster en die als zodanig menig Engelandvaarder op weg heeft geholpen.
- Nog vele andere gasten worden door de Voorzitter welkom geheten.

Vervolgens verzoekt de Voorzitter de aanwezigen op te staan, waarna hij de namen afroept van al diegenen die ons in het afgelopen jaar weer zijn ontvallen.

Hij vestigt hierna de aandacht van de aanwezigen op het Bestuurs-idee om zo langzamerhand dit bestuur met jongeren aan te vullen. Hij dacht daarbij aan zoons en/of dochters die bereid willen zijn bestuursfuncties gedeeltelijk te gaan overnemen en in de toekomst zelfs geheel voor hun rekening willen gaan nemen. Wij worden steeds ouder (zo sprak hij) en steeds minder in staat een club als de onze te blijven runnen. Maar daarom behoeft die nog niet te worden opgeheven. Met behulp van onze jeugd houden ook wij het nog wel even vol. Voorzitter vestigt de aandacht op de in de maak zijnde z.g. Engeland-Reünie. Wie hierover een besluit wil nemen kan zich wenden tot Jacob de Mos en zijn comité. Na afloop van de lunch nam de Prins onder luid applaus afscheid van de aanwezigen. Na de lunch werden er van het gezelschap op de trappen van het gebouw nog foto's gemaakt. En toen verscheen de Mariniers-kapel. Voor ons speciaal werd een knappe show opgevoerd, die door de aanwezigen zeer op prijs werd gesteld. Het gezelschap marcheerde af met "Old soldiers never die - they simply fade away". Er waren heel wat meezingers. Hierna konden de doorzetters nog aan de bar terecht maar was het voor de meesten een mooie dag geweest en tijd om naar huis te gaan.

CORRESPONDENTIE

Op zaterdag 15 oktober a.s. organiseert de Stichting "Oranjarahotel" voor de 38ste keer de jaarlijkse herdenking en Stille Gang in het Oranjarahotel in Scheveningen.

Aanvang 11.00 uur precies.

Het "poortje" gaat open om 10.30 uur. Vanaf dat tijdstip zal de Koninklijke 's-Gravenhaagse Politiemuziekvereniging, evenals andere jaren gewijde muziek ten gehore brengen. Na de rede van de Voorzitter volgt dan de "Stille Gang" langs dodencel 601. Er zal gelegenheid zijn tot het neerleggen van bloemen bij de dodencel en/of het Monument aan de Stevinstraat.

Toegangskaarten zijn gratis verkrijgbaar bij het Secretariaat:

Willem de Zwijgerlaan 114
2582 EV Den Haag

of evt. per telefoon: 070 - 55 30 18.

TERUGBLIK VAN DE PENNINGMEESTER OP DE REUNIE

Met "als vanouds" zou ik kunnen volstaan. Ondanks in ons vorige nummer opgenomen verzoeken en smeebeden om tijdige aanmeldingen, ontvingen wij NA de sluitingsdatum tot op de laatste dag voor de reünie, nog méér dan 25 aanmeldingen. Een zevental reguliere afmeldingen wegens ziekte en anderszins konden het budgetaire evenwicht niet herstellen. De maximale capaciteit in de Van Ghent-Kazerne was 240 deelnemers. Op 16 september om 0 uur 00 hadden we totaal 257 nasi-eters. Dit aantal liep in de loop van de ochtend op door de onaangekondigde binnenkomst van nog eens meer dan 20 man!

Gastheren, organisatoren en penningmeester stonden met hun rug tegen de muur. Een verademing was om 12.30 uur het onaangekondigde wegblijven van ca. 30 aspirant deelnemers zodat de organisatie er financieel nog uit kon springen.

Bovengemelde bloeddrukverhogende slordig- en nalatigheden zijn ditmaal voor de niet meer zo piepjonge bestuurders nog net niet fataal geweest maar droegen wél bij aan hun verouderingsproces!

In de hoop dat U zich het volgend jaar bij de volgende reünie deze hartekreet nog zult herinneren.

Uw penningmeester

ENGELANDVAREN

Door omstandigheden kunnen wij helaas nog geen verdere gegevens, zoals definitief reisprogramma en definitieve reiskosten opgeven voor de reis van begin april 1984. De laatste mogelijkheid hiertoe staat ons nog open in het volgende nummer van dit blad. Uw definitieve aanmelding kan dan tegelijkertijd met uw eventuele jaarlijkse bijdrage geschieden door de efficiënte gebruikmaking van de dan door U te ontvangen accept-girokaart.

Op bevrijdingsdag sprak de oud-Minister van Defensie Mr. van Mierlo in Arnhem een rede uit. Wij vonden dit betoog in "Wapenbroeders", U allen welbekend en wij menen dat dit stuk een inhoud heeft die meerdere bekendheid waard is. Wij geven dit stuk dan ook in extenso aan U door en nemen aan dat de Redactie van Wapenbroeders hiertegen geen bezwaar zal hebben.

"DE PRIJS VOOR ONZE VRIJHEID IS HET VOORKOMEN VAN OORLOG".

Wapenbroeders

Hardop praten over vrijheid - in plaats van erover fluisteren - dat is onze luxe, economische crisis of niet. Maar wie erover fluistert, weet beter waar hij het over heeft. Want de kennis van vrijheid is het sterkst aanwezig in het verlangen naar vrijheid. Het daadwerkelijk bezit en de dagelijkse consumptie ervan doen de betekenis voor ons vervagen. De waarde van een goed drukt zich uit in een prijs, die we daarvoor willen betalen. Ook van vrijheid. Het verlangen vormt die prijs. De vanzelfsprekendheid tast die prijsbewustheid aan. Vanzelfsprekend is de achterhand in onze voorsprong.

Wat vrijheid precies is, weten we niet. We verschillen erover van mening - in vrijheid. Wat het niet is, weten we precies. Of wisten we precies. Wie het weer wil weten moet een reis maken - in ruimte of tijd - naar zo'n fluistermaatschappij.

In ruimte hoef je slechts de trein te nemen ... Het is van hier maar 407 kilometer.

Nationale feestdagen slaan bruggen in de tijd. Bruggen die ieder jaar langer worden. De onze is 38 jaar lang. Ik zet een paar passen op die brug en kijk naar de overkant. Met de ogen van m'n herinnering.

Toen de oorlog uitbrak was ik negen jaar. Toen die voor mij over was dertien. Te groot voor servet, te klein voor tafellaken. Te groot om niet de angsten te voelen en de opwinding, om niet alles te horen, alles te zien en veel meer te begrijpen dan de ouderen dachten. Te klein om er iets mee te doen, om positie te moeten kiezen. Je speelde je eigen oorlog en koos je helden. Verkeerd, want de echte helden openbaarden zich niet. Die leerde je pas later kennen na de oorlog toen geleidelijk het hele drama zichtbaar werd. Met de helden kwamen ook de vragen. Vragen over wie je geweest zou zijn als je een paar jaar ouder was geweest. De angst, die je je vaag herinnert brengt de angst voort dat je gefaald zou hebben. Zou je aan de goede kant hebben gestaan? Waarschijnlijk wel, hoop je dan, maar misschien alleen omdat je ouders aan de goede kant stonden. Zou je er iets mee gedaan hebben, of zou je alleen maar letterlijk aan de goede kant hebben gestaan? Zou je onderduikers hebben geholpen? Zou je "doorgeslagen" hebben, als je gemarteld werd, zou je dapper zijn geweest als je voor de lopen had gestaan?

Met veel leeftijdgenoten heb ik gemeen, dat ik niet over oorlog kan denken, lezen of horen, zonder dat de gebeurtenissen zich individualiseren in de vraag wat ik zelf gedaan zou hebben. Wie ik geweest zou zijn, als het er op aan was gekomen en vooral: wanneer ik gevonden zou hebben dat het er op aankwam. Welke prijs zou ik betaald hebben voor wat. Van Randwijk heeft het onder woorden gebracht, het antwoord dat zij gaven, de helden van het verzet en de soldaten.

"Een volk dat voor tyrannen zwicht zal meer dan lijf en goed verliezen Dan dooft het licht".

Dichtregels over een prijskaartje. Lijf en goed - voor het meerdere.

Erfgoed

Ik draai me om en kijk naar deze kant. Hier ligt hun erfgoed. Niet voor deze maatschappij speciaal, maar voor het recht om in vrijheid die maatschappij te kunnen maken, die we maakten, streden en stierven zij. Hun voorbeeld is duidelijk. Maar wat betekent het in de omstandigheden van vandaag.

De massavernietigingswapens die tegenover elkaar staan hebben de prijs, die eventueel voor de vrijheid moet worden betaald, naar haar aard gewijzigd en naar haar omvang monsterachtig groot gemaakt. Tegelijkertijd hebben zij daardoor tot op heden voorkomen, dat de prijs betaald moest worden.

Hoeveel gecompliceerder is daardoor de strijd voor de vrijheid geworden. De strijd van ons om haar te behouden, de strijd voor anderen om haar te herwinnen. Anderen, die 38 jaar geleden nog dezelfde bezetter hadden als zij, maar voor wie de bevrijders de nieuwe bezetters werden. Die niet minder recht op vrijheid hebben dan wij, niet minder recht op dezelfde solidariteit van buiten, die wij 38 jaar geleden kregen, en die wij onmachtig zijn om hun in dezelfde vorm te geven.

Onze opdracht is niet enkelvoudig meer zoals 40 jaar geleden, toen maar één wet gold: De oorlog gaat door tot de vrijheid is herwonnen. Aan de opdracht om de vrijheid als hoogste goed tot iedere prijs te verdedigen hebben de kernwapens een nieuwe opdracht toegevoegd om de oorlog als hoogste kwaad tot iedere prijs te voorkomen.

Het is die dubbele opdracht, die het zo extra moeilijk maakt om - in het bezit van vrijheid - te bepalen wat zij ons uiteindelijk waard is. Vrijheid en vrede zijn prijzen van elkaar geworden. Het is niet denkbaar dat wij ooit nog eens in staat zouden zijn onze vrijheid tegen dezelfde prijs als veertig jaar geleden te herwinnen, als wij haar nog een keer zouden verliezen. Dan immers geldt de wet van de nieuwe status quo, die ook nu geldt.

Dat alleen al vraagt van ons de innerlijke bereidheid om geen onderscheid te maken in prioriteit tussen beide opdrachten. Op dit moment is er geen andere keus dan die voor beide.

Wij kunnen onze vrijheid niet anders meer dienen dan door de oorlog te voorkomen. Wij kunnen die alleen voorkomen door haar nooit te beginnen, door de bereidheid te tonen haar te voeren als anderen die beginnen en door een vredespolitiek te voeren die dat voorkomt. Wie zegt dat dit recept geen volledige garantie geeft heeft gelijk en zit dicht bij de prijs die wij vandaag moeten betalen. De prijs van onzekerheid en vrees.

Gevangene

Met de komst van de kernwapens is de mensheid een weg ingeslagen, waarin zij voor een tijdperk de gevangene van haar eigen uitvinding is geworden. Het feit dat de kernwapens in het veld staan is nog een minder groot probleem dan het feit dat zij in ons achterhoofd zitten.

Wij willen en moeten alles doen om ons uit die gevangenschap te bevrijden, zonder nochtans het taboe dat op oorlog is gekomen te verliezen. Die weg uit dat tijdperk is lang en moet door allen worden gegaan. Maar zolang wij op die weg zitten, moeten wij de werkelijkheid onder ogen zien en haar consequenties aanvaarden. Zolang wij op die weg zitten, zal een kernoorlog denkbaar zijn en zullen wij met vrees daarvoor moeten leven.

Wie de vrees bagatelliseert misleidt het volk. Wie daarvan wegstijgt misleidt zichzelf. Niet de vrees moeten wij verminderen, maar de kans dat die oorlog uitbreekt.

De opdracht om die onzekerheid en vrees als consequentie van de werkelijkheid te aanvaarden is de prijs die wij vandaag moeten betalen voor én de vrijheid én de voorkoming van oorlog. Die prijs is hoog en de opdracht haar op te brengen dáárom zwaar, omdat zij nu betaald moet worden door ons allen. De moed, die veertig jaar geleden werd opgebracht door de relatief weinigen, de helftachtigen, wordt nu in zekere zin van iedereen gevraagd. Voorzover ons lot in onze handen ligt, ligt het in de handen van ons allemaal. Van doodgewone burgers, ook als zij zich niet voor de heldhaftigheid geboren voelen.

Deze afhankelijkheid nu is in de omstandigheden van vandaag een beslissend verschil tussen democratie en een totalitaire staat: Als de burgers in een democratie vrij willen zijn dan zullen zij vrij zijn. Als de burgers in een totalitaire staat dat willen zijn, dan zullen zij dat niet zijn. Het kernwapenevenwicht voegt daar iets aan toe: Als de burgers van een totalitaire staat niet verdedigd zouden willen worden, dan worden zij toch verdedigd.

Als de burgers van een democratie niet meer die bereidheid daartoe kunnen opbrengen - om wat voor reden dan ook - dan zullen zij niet verdedigd worden.

Consequentie

Dit heeft consequenties. En voor de overheid én voor de burgers. De overheid zal moeten beseffen dat haar veiligheidsbeleid niet verder reikt dan de polsstok van de democratie lang is. Te lang heeft dit besef bij de overheden van ons bondgenootschap ontbroken. Te lang is een vanzelfsprekendheid uitgangspunt geweest voor het veiligheidsbeleid.

Als het de regering niet lukt om een vredespolitiek te voeren, die - ook naar de eigen burgers toe - op overtuigende wijze de twee opdrachten met elkaar verzoent, dan zal de psychische capaciteit - en dus de bereidheid van de burgers om die zware prijs te betalen - afnemen en zal aldus op desastreuze wijze de bodem aan het veiligheidsbeleid komen te ontvallen.

Voor de burgers is de consequentie dat de collectieve vraag welke prijs een volk voor zijn vrijheid opbrengt, zich opnieuw en in nog sterker mate individualiseert. Zij ligt op het bord van ieder van ons. De vraag wie wij geweest zouden zijn, herhaalt zich in de vraag wie we nu zijn. Iedere generatie heeft het recht op haar eigen antwoord, maar niemand heeft het recht om aan die vraag voorbij te gaan. Dat zou verraad zijn in ruimte en tijd. Van hen die wij vandaag gedenken, bewonderen en danken kregen wij alle vrijheid, behalve die om haar prijs te geven. Dat is de boodschap die over de brug komt.

van de 20 Engelandvaarders, die op onze laatste reünie, uit handen van onze Beschermheer Z.K.H. Prins Bernhard het Verzetsherdenkingskruis mocht ontvangen, was Rudy A. Blatt uit Brodheadsville, PA., U.S.A.

Begin mei 1942, - zo vertelde Engelandvaarder J.H. Knoop uit Rijswijk -, kwamen hij, Rudy Blatt en G.A. van Dam Merrett elkaar bij hetzelfde "Passeurs-complot" bij de Nederlandse vertegenwoordiger in Perpignan (Z. Fr.) tegen. Passeurs werden hoe langer hoe duurder in die tijd.

Van Dam Merrett was zojuist retour uit Nederland. Achtelooos was hij, met vervalste papieren en ondanks zijn weinige Duits-vriendelijke uiterlijk, even op en neer geweest om geld te halen. Op 9 mei ving de voettocht over de Oostelijke Pyreneeën aan. Halverwege maakte de passeur het reisgezelschap, waarbij ook een aantal gevluchte Engelse krijsgevangenen, nog alle kostbaarheden zoals horloges, afhandig, en maakte tevens rechtsomkeert.

Zonder met de Spaanse grenspolitie in aanraking te komen, althans zonder gepakt en opgesloten te worden, bevond het gezelschap zich twee dagen later in een huis in Barcelona, onder de hoede van Engelse diplomatieke ambtenaren.

Het verblijf en het vervoer van het gehele gezelschap, ook van de Nederlanders daarbij, vond plaats onder bescherming van die Engelsen met CD-platen op hun auto's. Bij gebrek aan plaats in Engelse onderkomens in Madrid en Sevilla werd door Nederlandse consulaire vertegenwoordigers gastvrijheid verleend.

Ook ene W. Bartelings, Engelandvaarder nu in Canada woonachtig, voegde zich bij het gezelschap dat in Sevilla aan boord van een Engels vrachtschip, dat in de Guadalquivir lag, werd gesmokkeld. Op ongemakkelijke en onwelriekende plaatsen aan boord moesten zij zich verstoppen, om uiteindelijk na open zee te hebben bereikt, in Gibraltar te worden ontscheept. Vandaar in een convooi afgeloste Engelse troepen naar Greenock Schotland.

Op de jongste reünie kwamen Rudy Blatt en Knoop elkaar weer voor het eerst sinds 41 jaar tegen, een weerzien uiteraard gepaard met de nodige emoties, zoals vele ontmoetingen op deze reünie.

Na enige omzwervingen verzeilde Rudy als vrijwilliger bij de commando-opleiding die hij met succes volbracht getuige de vele malen dat Blatt genoemd werd in het boekje dat ene W. Boersma over de geschiedenis van No 2 (dutch) Troop van 10 (1A) commando, heeft geschreven. Soldaat R.A. Blatt werd bij verschillende gevaarvolle operaties ingezet, o.a. Arakan-Birma, waarbij hij in de buurt van Maungdaw zwaar gewond raakte. Dat was omstreeks februari/maart 1944.

Terug in Engeland, in augustus 1944, werden de commando's op de gevechtsterreinen in Nederland ingezet. Rudy werd ten dien einde op 25 september 1944 bij Westerbork gedropt om tot het einde van de oorlog op de treden als instructeur voor het verzet in Groningen, Friesland en Drente.

De gegevens voor dit verhaal tekenden wij op uit de mond van J.H. Knoop en lazen wij in het Maandorgaan van de Documentatiegroep '40 - '45, de nrs. 4, 5 en 6 van 1982.

Fred M. Beukers

Traditiegetrouw werd ook dit jaar en op deze dag, de verjaardag van wijlen H.M. Koningin Wilhelmina, de "Moeder van de Engelandvaarders", door onze bestuursleden E. Doerleben en J. de Mos een bloemstuk bevestigd bij de Koninklijke Crypte in de Nieuwe Kerk te Delft.

In Nunspeet werd deze dag, eveneens traditiegetrouw, het "VERZET" herdacht door 1100 deelnemers aan de Verzets-reünie in de Generaal Winkelmankazerne aldaar.

Op deze "Dag van het Verzet" waar H.K.H. Prinses Margriet het Koninklijk Huis vertegenwoordigde, sprak de Voorzitter van de Stichting Samenwerkend Verzet 1940 - 1945, de heer P. Molthoff terwijl Dr. K. de Vries op treffende wijze "De Geest van het Verzet" gedurende de bezettingsjaren belichtte.

Een bijeenkomst, waar naast vele oud-verzetsmensen ook vele jongeren van hun belangstelling blijken gaven. Voor die jongeren is het goed te weten wat de ouderen hebben gedaan in hun vrijheidsstrijd tegen de Nationaal-Socialistische bezetter. Stof tot nadenken bij de dreigingen van rechts en van linkse anarchie.

VAN ONZE BELGISCHE VRIENDEN

In België bestaat een organisatie die enige overeenkomst vertoont met onze Stichting. Het is het Nationaal Verbond der Oorlogsontsnaptten, oftewel de Union Nationale des Evadés de Guerre, 1914 - 1918 & 1940 - 1945. Telkenjare worden enkele bestuursleden van deze organisatie door ons voor onze reünie uitgenodigd, terwijl zij, wanneer zij een bijeenkomst beleggen, enkele bestuursleden onzerzijds uitnodigen daarbij aanwezig te zijn. S. Timmers Verhoeven uit Hulst is ons aller volijverige contactman in deze. Zijn kennis van taal en volk en zijn geografische situatie zijn daar niet vreemd aan.

December 1982 heeft Zijne Majesteit Koningin Beatrix der Belgen het Beschermheerschap van dit Verbond aanvaard.

Tevens, zoals dat bij onze zuiderburen gebruikelijk is, zijn een aantal Belgische Engelandvaarders Koninklijk onderscheiden.

Dit onderscheiden vindt plaats in een voor ons ongebruikelijke vorm, nl. het toekennen van adellijke titels, zoals die van Burggraaf, Baron, Ridder en Jonkheer.

Onze Stichting heeft onze Belgische vrienden met deze gebeurtenissen van harte gecompimenteerd.

WIJ STELLEN U VOOR:

Het waren wonderbaarlijke verhalen en eigenlijk niet voor publicatie in dit blad geschikt. Maar waarom doe je het dan zult U zeggen. Omdat . . . omdat uw interviewer diep onder de indruk is van wat een mens in zijn leven kan verdragen en toch min of meer normaal kan blijven functioneren.

Enige malen heb ik met hem gesproken en het heeft weken geduurd voordat dit "uittreksel" in zijn definitieve vorm aan het papier is toevertrouwd. Slechts een vluchtig gedeelte uit het leven van:

PETER TAZELAAR

Ridder Militaire Willemsorde, Bronzen Leeuw en vele andere onderscheidingen. Enige malen heb ik met Peter gepraat of beter, heb ik Peter laten praten. En elke keer ontdekte ik bij thuiskomst dat ik geen letter op papier had gezet en ik mezelf er ook niet toe kon brengen om zoals gewoonlijk achter de schrijfmachine te gaan zitten en het verhaal te even eruit te rammelen. Ik had, wat je zou kunnen noemen, teveel "piekerans".

Dat één man in zo'n kort tijdsbestek zoveel kon meemaken en verduren zou ruimschoots de moeite waard zijn een boek over te schrijven. Maar weet U wat Peter toen zei? Ik zal je eens vertellen waarom ik daarvoor nooit veel gevoeld heb en of de mensen dit zullen begrijpen interesseert mij eigenlijk niet zoveel. De kwaliteiten die je in een oorlog ten toon moet spreiden zijn heel anders dan die in vreedstijd. En wanneer de vrede dan eenmaal daar is, is het geloof ik beter om je, tenmiste tot je eraan gewend bent, daarop te concentreren. Dat is reëel en de werkelijkheid is het voornaamste op dat moment.

Maar ik heb nog een reden en die maakt dat ik mezelf maar beter tot de juiste proporties kan terug brengen. Toen ik voor de tweede maal in Nederland kwam (ach het staat allemaal in "Soldaat van Oranje") werd ik gedropt in een weilandje van een keuterboertje ergens in Friesland. Het was echt een keuterboertje met maar een dozijn koetjes en misschien evenveel kinders. Maar het was wel een kerel van een keuterboertje. Want wat was er gebeurd.

Door weersomstandigheden en het vele lage rondjes vliegen van mijn dropper waren de moffen natuurlijk allang aan de weet gekomen dat er iets niet pluis was. Bovendien waren mijn spullen bijna op de stoep van het Gemeentehuis terecht gekomen, wat aan onze bezetters ook al niet vreemd bleef. Gelukkig werd ik door de goede mensen "ontvangen" en was ik binnen tien minuten per fiets verdwenen.

Het boertje werd gearresteerd en heeft ondanks jaren martelen tot aan zijn dood toe gezweven. En wanneer je me nu zou vragen hoe de naam van die man was, dan zou ik het echt niet meer weten.

Zie je dat is de realiteit en zoals dat boertje waren er velen en velen en daarom wil ik over mijzelf geen boek geschreven hebben. Wanneer ik een boek zou kunnen en willen schrijven, dan zou dat zijn over de Londense toestanden. Maar ach, wat is eigenlijk de zin.

Het is voorbij, maar het heeft mij wel iets in mijn leven bijgebracht.

Wat is eigenlijk je beroep Peter?

Ik ben zeeman van geloof en dit beroep heb ik dan ook met plezier uitgeoefend, maar tussendoor heb ik ook verschillende andere dingen gedaan. Ik zou misschien, wanneer die gekke oorlog er niet tussen was gekomen, alleen maar zeeman zijn geweest en waarschijnlijk een goede ook, want wat dat betreft hield ik er toch wel strakke principes op na. Ik zal je eens zeggen wat ik o.a. in de oorlog heb geleerd. Een goed militair is niet altijd een goed soldaat en een goed soldaat is zelden een goed militair. Maar ik heb altijd, voor zover ik er de kans toe kreeg, een goed soldaat proberen te zijn. Natuurlijk heb ik gekke dingen uitgehaald, maar die lagen dan vaak in de lijn van het willen doordouwen, het

willen bereiken van een doel en de inzet voor en het werken aan de bevrijding van ons landje. Daarom was ik en met mij nog een paar anderen, een nogal lastig figuur in die Nederlandse kringen in Londen. Enfin dat staat allemaal in "Soldaat van Oranje" en ook de enquêtecommissie na de oorlog is hier echt wel ingedoken.

Ongenoegen met een Admiraal van de Kon. Marine is natuurlijk niet zo'n beste zaak en dat heb ik waarachtig moeten weten ook. Het kwam zelfs zover dat ik helemaal uit Engeland weg wilde. Weet je, als Nederlander in Engeland en speciaal als Engelandvaarder, kon je twee dingen doen.

Ofwel een training krijgen voor een bepaald onderdeel en dan gewoon je werk doen als zeeman, vlieger, commando (om maar eens wat te noemen). Maar ook kon je jezelf een mooi baantje verschaffen in Londen en zo op een veilige en makkelijke manier het einde van de oorlog zien te halen. En voor dit laatste voelde ik niets. Je moet niet vergeten dat ik al een keer in Nederland terug was geweest en er diep van overtuigd was dat de verbindingen met Nederland noodzakelijk en beter moesten worden onderhouden. Er was in Nederland een kern van verzet die zaten te springen om goede verbindingen en die van daaruit eigenlijk ook niets konden doen. Hoeveel goede verzets-groepen zijn er niet door de vijand opgerold, alleen al omdat de communicatie visa-versa niet deugde. En wanneer je dan door die plannen en gedachten bezeten bent, dan ga je nergens meer voor opzij en zit de kans er dik in dat men je recalcitrant gaat vinden of nog erger een dwarsdrijver. En uiteindelijk deed ik het allemaal echt niet voor mezelf. Ik was op den duur al zover dat ik het bij mijn eigen landgenoten niet meer zag zitten en op een gegeven moment met de Minister van Oorlog zelf, de afspraak heb gemaakt mij over te plaatsen naar Amerika. Via afkeuring of ontslag dacht ik dan met mijn ervaring wel bij de Amerikanen terecht te kunnen. Nou dat plannetje lukte mooi niet, want ik kwam in Guelph (Canada) terecht, waar ze de zaak al aan het opheffen waren. En Peter werd overgeplaatst naar Washington, want die mocht onder geen voorwaarde meer terugkomen in Engeland. Ik was dus weer nergens en weer op een dood spoor.

Maar ook daar konden de autoriteiten me niet vasthouden en ik kwam toch weer in Engeland aan. Ik was nu eenmaal een moeilijke jongen.

Tot 1944 heb ik mijn ziel in lijdzaamheid moeten bezitten en voor een figuur als ik ben en zeker was, viel dat niet mee.

Ben je verbitterd Peter?

Nee, ben ik ook nooit geweest en bovendien, met de jaren slijten de dingen. Maar wanneer mij wordt gevraagd (zoals zo dikwijls gebeurt) of ik onder dezelfde omstandigheden weer mezelf zo zou inzetten, dan heb ik mijn twijfels.

Ik herinner mij nog maar al te goed hoe ik, tijdens mijn periode als agent in Nederland in de provincie Friesland, (waar toch belangrijk verzet aanwezig was) in het hartje van de winter door de Duitsers als een konijn werd opgejaagd en in die barre wintertijd verschillende malen geen onderdak of schuilplaats kon vinden. Want ik was een te gevaarlijk en teveel gezocht man.

Zie je, dat zet je wel eens aan het denken. Ook de tegenwerking die ik, en met mij nog vele anderen van de Nederlandse autoriteiten ondervond.

Want ik wilde doordouwen (het werd meestal dwarsliggen genoemd) omdat ik wist dat een goed en geregeld contact met Nederland niet alleen noodzakelijk was voor de geallieerde oorlogvoering, maar ook aan het Nederlands Verzet veel ellende zou kunnen besparen. Als dat maar goed georganiseerd kon worden dan waren we op de goede weg.

Toen de oorlog in Europa voorbij was, heb ik mij op grond van mijn para-ervaring gemeld bij een paragoep met bestemming Ned.-Indië. Daarvoor moest natuurlijk wel weer het een

en ander gerommeld worden, want het was feitelijk zo dat ik in het Engelse leger de rang van kapitein bezat en het Nederlandse leger nog steeds korporaal was met de tijdelijke rang van kapitein.

Dat organiseren deed ik niet onverdienstelijk en bovendien zat er bij mij de drang achter dat ik wist, dat mijn moeder in Indië er beroerd aan toe was.

Deze groep van zo'n dertig man werd gestationeerd op Ceylon, want de Engelsen wilden de Nederlanders (afgezien van de Marine) persé niet in Indië hebben. Dit nam allemaal zoveel tijd in beslag dat deze groep weer werd afgevoerd naar Nederland. Behalve ik. In mijn dooie eentje bleef ik in dat kamp achter, omdat ik niet inzag waarom, waar de Duitsers mij nooit hebben kunnen beletten naar Engeland te gaan, de Engelsen mij wel zouden kunnen tegenhouden om naar Indië te gaan.

Dat ik toen toch in Indië ben aangekomen is een verhaal op zichzelf. Ik heb het nou aan jou verteld en laat het daar maar bij blijven.

Al pratend over zijn avonturen en de streken die hij heeft uitgehaald en waarmee hij heel wat autoriteiten tegen de haren heeft ingestreken, was het goed om te zien dat Peter ook wel verlossend kon lachen om de dwaasheden die hij heeft uitgehaald en die met hem werden uitgehaald.

Natuurlijk heeft hij van al zijn teleurstellingen en ook van al zijn handelingen die veelal staaltjes waren van moed en vastberadenheid en soms ook stomiteit, de terugslag ondervonden. Maar de Willemsorde die hem door Koningin Wilhelmina werd uitgereikt luidt nog steeds "Voor Moed, Beleid en Trouw".

In dit leven is alles, maar dan ook alles aan slijtage onderhevig en zo zal het ook bij Peter wel zijn.

Goede maar ook slechte herinneringen vervagen en dat is maar goed ook, want een man als Peter Tazelaar gunnen we nog vele gezonde, prettige en vooral vredige ontspannen jaren. Hij heeft dat ten volle verdiend.

Het leven en de ervaringen van Peter Tazelaar zijn als een boek vol avonturen. Een best-seller die wel nooit zal worden geschreven. Of misschien toch wel?

Veertig jaar na een oorlog begint er in ons land bij jong en oud een soort belangstellings-reveille te ontstaan en het zou misschien goed zijn wanneer aan de weetgierigheid van onze jeugd, met het oog op de toekomst, door iemand eens werd voldaan.

Zoals dit summier verhaal van Peter, waaruit op zijn verzoek heel wat is geschrapt, zijn er natuurlijk nog vele vele anderen, waarvan men niets weet.

Toch kan de geschiedenis van een volk de toekomst mede bepalen. Geiteharen sokken! Prachtig!

Maar laat men dan wel weten wat voorgaande generaties hebben moeten doen om dit soort vrijheden mogelijk te maken.

EEN ONTMOETING

OP DE REUNIE MET

DE HOLLANDSE DOKTER IN TORONTO

Wij kwamen naast elkaar aan tafel te zitten en dus wist ik ook gemakkelijk zijn naam:

Piet de Jong

Een beminnelijk figuur die wel wilde praten en er ook een mening op nahield. Maar er moest ook worden gegeten en dus was een regelmatige conversatie niet zo gemakkelijk. Hij is sinds 10 jaar Canadees, maar wordt in de grote stad Toronto waar hij zich vestigde nog steeds gezien als de Hollandse dokter.

Piet werd geboren te Rotterdam op 28 augustus 1920. Vader was bij het onderwijs en kon het zich in de moeilijke 30-er jaren nauwelijks veroorloven zijn zoon te laten studeren. Toch ging Piet physiologie studeren in Amsterdam.

En toen kwamen de moffen. Studenten-verzet en dus de universiteiten gesloten. Er waren er die op de één of andere manier toch doorstudeerden en die toen de oorlog voorbij was, klaar waren om te beginnen of reeds eerder. Maar die dachten dan ook niet aan verzet. Niet zo met Piet de Jong. Hij stortte zich er helemaal in en wist toen het hem te benauwd werd in februari 1942 Zwitserland te bereiken en vandaar Engeland.

Heeft tot aan 1944 voor het Bureau Bijzondere Opdrachten gewerkt en alsof het toen nog niet genoeg was is hij tot 1947 ook nog naar Indië geweest.

Besloot bij terugkeer medicijnen te gaan studeren en maakte deze studie in 4,5 jaar af. Misschien wel zo snel uit woede over al die jonge kerels die op hun zitvlak waren blijven zitten en die het waarschijnlijk niet konden nalaten om een student "op leeftijd" meewarig te bekijken. Piet wilde hierna dan ook niet in Nederland blijven en is onmiddellijk naar Canada geëmigreerd. Heeft toen nog een jaar praktisch moeten werken voor zijn erkenning in Canada, maar kon zich daarna tot zijn volle tevredenheid in dit land vestigen waar hij wilde. Dit werd Toronto. Er zijn nogal wat Nederlanders in Toronto en dus heeft hij, wat hij zelf noemt een uitstekende praktijk.

Hij is getrouwd met een Amerikaanse vrouw. Heeft een zoon en een dochter en ook die gaat het goed.

Piet ging zaterdag weer terug naar huis, maar wij hopen hem nog dikwijls op onze reünies te mogen begroeten.

MTB-ERS EN MGB-ERS HAALDEN HERINNERINGEN OP

Dus ook een reünie

(MTB = Motor Torpedo Boat, MGB = Motor Gun Boat)

Op 15 mei dit jaar was er een reünie van de Coastal Forces Veterans Association en onze Prins was daar de ere-gast. Samen met de Prins reisden een aantal prominente oud-MTB-ers c.q. MGB-ers naar Portsmouth om aan deze reünie deel te nemen.

De Burgemeester van Portsmouth, de Vlagofficier Portsmouth waren eveneens als gasten aanwezig. Toevallig lag Hr. Ms. Evertsen in de haven van Portsmouth en een afvaardiging van deze bodem was als vanzelfsprekend.

In "Alle Hens", het Marineblad van juli/augustus wordt een uitgebreid verslag gegeven van deze reünie en het doet ons goed in dit verslag een aantal befaamde namen te lezen die als Engelandvaarders maar al te goed bij ons bekend staan, om er een paar te noemen: Gerard Dogger - Billy de Looze - van Staveren - Jacob de Mos (toen onder de naam van de Neef want dat was veiliger, aangezien de moffen nog een appeltje met hem hadden te schillen. Immers hij presteerde het om met nog een groep verzets-mensen een duitse trawler met bemanning te veroveren en daarmee (en met de bemanning als krijgsgevangenen) naar Engeland over te steken.

Deze MGB/MTB onderdelen waren bij vele Engelandvaarders zeer populair. Immers bij dit onderdeel kon men zijn woede en vechtlust botvieren.

MGB's vlogen als wespen de vijandelijke konvooien in, terwijl dan de MTB's er achteraan kwamen om de zaak af te maken. Niet alles verliep altijd even vlekkeloos. Er heeft veel zweet en bloed gevloeid aan dit zeefront en veel Marinemensen verloren bij deze acties het leven.

Op een dag - zo vertelde Larive - (in de 50-er jaren Directeur Shell Tankers) kwam Prins Bernhard op inspectie bij de MTB's. Hij was altijd erg geïnteresseerd in onze operaties en bij die gelegenheid vroeg hij mij, hem een seintje te willen geven wanneer we weer in actie zouden komen. Hij wilde zo graag mee, dat hij elke afspraak zou verzetten om met ons mee te kunnen gaan. Natuurlijk zou het onverantwoordelijk zijn geweest de Prins aan onze gevaren bloot te stellen en we hebben dan ook altijd de boot kunnen afhouden met onze z.g. short notice (binnen 15 minuten wegwezen) opdrachten. De Prins is nooit echt boos geweest door onze smoesjes, maar later heeft hij wel eens gezegd (bij een indienst-stelling van een tanker): Dat is de man die mij tijdens de oorlog nooit mee wilde nemen.

Dit nummer van "Alle Hens" staat betreffende deze reünie vol van deze bijzonderheden en wij wilden U dit niet onthouden.

Van onze vrienden beneden de Moerdijk (zo maar een uitdrukking, want zij behoren tot de actiefste mensen en worden als zodanig ook gewaardeerd) ontvingen wij het verzoek een "reminder" te plaatsen betreffende de Reünie die op 18 november in Motel Restaurant Gilze-Ryen vanaf 17.00 zal worden gehouden. Cor van Remmen (één van de organisatoren) heeft laten weten dat een ieder, dus ook boven de Moerdijkers van harte welkom is. Dit soort samenkomsten, zo kort na onze jaarlijkse reünie in Rotterdam, lijken voor buitenstaanders die nog nooit dit soort samenkomsten hebben bezocht, een beetje teveel van het goede. Dit is echter geenszins het geval.

Ga er ook eens kijken (U kunt er desnoods overnachten) en onderga de sfeer van onderlinge vriendschap die bij deze samenkomsten bestaat. Geen stoere oorlogs-verhalen, maar alleen een prettig samenzijn zonder officieel gedoe, in de wetenschap tot een kring vrienden te behoren.

Wij kunnen U een avondje Gilze-Ryen van harte aanbevelen. Namen en telefoonnummers van de voortrekkers daar, staan in de vorige editie van de Schakel.

VOOR U GELEZEN

Van onze Voorzitter ontving uw redactie ter lezing het boek: *Man en paard - Het Ruiterlijke leven van Charles Pahud de Mortanges*.

Het is maar een dun boekje. Slechts 112 pagina's, maar het lezen ten volle waard. Het is de korte levensbeschrijving van een Officier van de Cavallerie die vóór de oorlog roem en eer behaalde als Olympisch Ruiter, tijdens de bezetting het herstellingsoord voor gewonde militairen "Kareol" opzette en runde en die tijdens het afvoeren naar krijgsgevangenschap uit de rijdende trein ontsnapte, daarna Engeland bereikte en als 2nd in Command van de Irene Brigade meehielp Europa en ons Nederland te bevrijden. In 1954 werd Pahud Generaal Majoor en door Koningin Juliana aangesteld als Harer Majesteits adjudant-generaal en chef van het militaire huis. Een baan waarvoor alleen de allerbesten maar geschikt zijn. Een "höffelijke hoveling" was zijn erenaam.

Hij overleed in 1971 en werd reeds jaren voordien geplaagd door zeer ernstige reuma. Desondanks vervulde hij aan de lopende band functies die hij alleen maar in staat was te vervullen.

Hij was geëerd met TIEN Nederlandse onderscheidingen en ACHTTIEN buitenlandse. Dit boekje is het kopen en lezen waard, want Pahud was een groot en goed mens. Prins Bernhard schreef een voorwoord dat begint met: Pahud was een echte vriend van mij. Uitgevers: Boom en Taconis.

1

Mevrouw E. Hertzberger-Katz, 6814 Cadempino, Ticino, Zwitserland, die samen met haar echtgenoot Edm. Hertzberger op onze reünie eveneens het Verzetshedenkingskruis ontving, zou gaarne in contact komen met al diegenen die met de Hertzbergers gedurende hun reis via Frankrijk en de Pyreneëen naar Spanje en tijdens hun verblijf in Spanje, met hen te maken hebben gehad. Men wil de herinneringen aan die jaren nog eens wat opfrissen en voor hun daarin geïnteresseerde nageslacht vastleggen.

Gaarne schriftelijke melding van naam en adres, eventueel vergezeld van kortere of langere verhalen, aan bovengemeld adres.

2

Tijdens de Marinierstaptoe, opgevoerd in de middag van onze reünie te Rotterdam, speelde de Marinierskapel de "Engelandvaarders marsch". Deze mars is vermoedelijk tijdens de oorlog nog, in Engeland gecomponeerd door de Engelandvaarder C. Schilt. In onze archieven komt deze naam slechts één maal voor, echter zonder gegevens over leeftijd enz.

Wie van U heeft deze C. Schilt gekend en weet wat er van hem is geworden? Gaarne zoveel mogelijk gegevens aan Fred M. Beukers, Vredehofweg 56, 3062 ES Rotterdam.

ADRESSENBESTAND Stichting Genootschap Engelandvaarders.
 Aanvulling no. 3 per 1 oktober 1983 toe te voegen aan de adressenlijst
 van de "Schakel" no. 16 van december 1982.

OVERLEDEN

Korthals Altes, J.Ph.			Huizen (N.H.)
Kragt, P.G.			Amersfoort
Louwerse, J.H.			Bussum
Manheim, F.S.			Den Haag
Sleeboom, I.B.			Rijswijk
(Bleef in de "Schakel" van juli 1983 helaas onvermeld.)			

NIEUW TOEGETREDEN

Born, M.Th.	Prins Hendrikplein 34	2264 SM	Leidschendam
Haar, J. Ter	Joppelaan 53	7213 AB	Gorssel
Spoke, C.	8407 Kalview drive		Vernon B.C. V1B 1W9 Canada

AANVULLINGEN EN WIJZIGINGEN

Friedhoff, H.	25 Chalfont Road		Oxford OX2 6TL Engeland Zoetermeer
Gerbrands, P.R.	Willemsstraat 179	2713 AE	Rolde
Hubbeling, G.D.	Strubbenweg 7	9451 AW	Den Haag
Larive, R.M.W.O., E.H.	Hofzichtlaan 50	2594 CE	Voorburg
Ligthelm, W.A.O.	Johan Meybeeklaan 21	2273 HH	
Linzel J.	Royal Netherlands Embassy Djalan H.R. Rasuna Said, Kuningan,		Kavel S3 Jakarta Indonesia Wassenaar Clarenceville J.O.J. - 1BO, Quebec Canada Amsterdam
Peters, P.	van Polanenpark 98	2241 RT	
Wansink, J.B.J.	"Wolferidge",		
Zeeman, P.R.	p/a Beethovenstraat 243	1077 JE	

CORRECTIES

Konigsberger was Koningsberger

Adreswijzigingen of correcties aan :

E.H. Doerrleben	Floris Grijpstraat 5 2596 XD 's-Gravenhage tel.: 070 - 24 79 61
-----------------	---